

A BÜSZKESÉG, MINT ELLENSÉG

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2019. május 12.

Köszöntelek benneteket szeretettel. Jó itt állni előttetek, megtisztelő nagyon. Főleg, ahogy így rátok nézek, ti vagytok Isten népe. Ti vagytok Isten választottai, ezért nagyon megtisztelő most nekem ez, hogy itt állhatok előttetek. Az én alkalmas voltom nem tőlem van, nem magamtól, nem a saját erőmből, hanem Istentől, és szeretem magam erre mindig emlékeztetni, hogy ne gondoljam azt, hogy bármire is képes vagyok saját magamtól. A mai üzenet is ezzel kapcsolatos. Kérlek benneteket, hogy mindjárt az elején lapozzatok a János evangélium 15. fejezetére. Szeretném olvasni az 5. verset, mely így hangzik:

János 15,5.

5. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.

Mondjatok erre áment. Jó, akkor ezt elolvasom még egyszer. Szeretném, ha valóban értenéd, hogy Jézus mit mond itt, és mit akar mondani. Ha nem annyira érted, akkor szeretnék erről beszélni, hogy mélyebb megértésed legyen neked is, és nekem is erről. Tehát azt mondja Jézus:

János 15,5–6.

5. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.

Nagyon jó, hogy hallom én is a mai üzenetet, mert nagyon nagy szükségem van arra, hogy ezt újra és újra halljam, mert mindannyiunkban van büszkeség. Nem tudjuk ezt letagadni. Tudunk ez ellen rugódozni, hogy nem, nem, nem vagyok büszke, de ha tetszik, ha nem, ez a emberi természetünk, az ó természetünk hústestének az egyik tulajdonsága. Egy nagyon mocskos tulajdonsága, és általában sokkal több büszkeség van bennünk, mint amennyiről tudomásunk van. Sokkal több büszkeség van bennünk, mint amennyit szeretünk magunknak beismerni. Megadtam a kezdő hangot így az elejére. A büszkeségről, mint ellenségről szeretnék beszélni, mert a büszkeség egy akadály lehet abban, hogy belépj abba a teljességbe, amit Isten neked adott. Azt mondja itt Jézus, hogy én vagyok a szőlőtő, és ti a szőlővesszők, és nálam nélkül semmit nem cselekedhettek. Az terem sok gyümölcsöt, aki a szőlőtőkén marad, aki Őbenne marad. Pár évvel ezelőtt családi házba költöztünk, és a szép telekkel, a házzal együtt egy szőlőültetvényt is vettünk. Pontosan öt darab tőkéből áll, körülbelül annyi, mint ide az a hangfal, ez a pár méter. Ebben kimerül a szőlőültetvény, de azon is megfigyelhető az, hogy ha tavasszal, mint jó gazda, megmetszem, tudom, hogy utána már a levágott szőlővessző nem fog teremni semmit. Igazán semmi haszna nincsen, csupán annyi, hogy föl szoktam vágni tíz cm-es darabokra, mert nagyon jó ki tud száradni, és nagyon jó arra, hogy a kályhába, a kandallóba télen begyűjtsak vele, és kiengedjem a kéményen. Erről beszél itt Jézus.

6. Ha valaki nem marad énbennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybegyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek.

Sok hasznót nem terem a szőlővessző, ha le van vágva. Igazából még meleget sem tud adni, mert annyira gyorsan elég, hogy csak átadja a hőt a nagyobb fahasábnak, de gyümölcsöt nem terem. Egy szőlőtőkét nem arról ítélünk meg, hogy milyen jó fűtőanyaga van a szőlővesszőjének. Hanem az alapján ítélünk meg egy szőlőtőkét, hogy milyen gyümölcsöt terem. Ámen? A büszkeség szereti magát függetleníteni a szőlőtőtől. A büszkeségnek az egyik központi jellemzője az, hogy én képes vagyok önmagamban megállni. Nekem nincs szükségem arra, hogy függjek bárkitől, vagy bármitől. A világban a nem hívó emberekben nagy büszkeség van, nem fogadják el Jézust, nem fogadják el Istent, mert azt gondolják, úgy hiszik, hogy az a gyengéknek való. De én úgy hiszem, hogy igazán ahhoz kell erő, ahhoz kell igazán nagy erő, hogy megbízz valaki olyanban, akit nem látsz. Én hiszek a folyamatos

tanulásban, és azt hiszem, hogy az alázat tanulható. A büszkeség pedig felismerhető. Mind magadban, mind pedig másokban is meg tudod ismerni, és meg tudod látni mindkettőt. Nem baj az, ha van nyitott szemed és látásod, hogy felismerd a büszkeséget magadban, vagy akár a másokban, és az alázatot magadban, és a másokban. De nem azt mondom, hogy keresgélni kell a másokban azt, hogy ő mennyire kevély, mennyire büszke, mert ugye vedd ki először a gerendát a saját szemedből, mielőtt a másikéből a szálkát szeretnéd kivenni.

Gyakorlatilag, ha azt mondjuk magunkról, hogy alázatosak vagyunk, akkor be kell ismernünk, és el kell ismernünk azt, hogy függünk valakitől. Függünk Ötőle. Az alázatnak az egyik jellemzője, hogy ki vagyunk szolgáltatva a tőkének. Nem gondolhatjuk soha azt az útjainkban, hogy én most már kellő ismerettel, kellő rutinnal rendelkezem, hogy amit idáig csináltam, ahogy csináltam, ezt nyugodtan folytathatom így, mert biztos sikerre fogok ezzel menni. Mert ezzel levágjuk magunkat a tőkéről, és nem tudom, hogy láttál-e már szőlővesszőt, miután levágják. A következő percben, következő egy órában, következő egy napban nem nagyon van különbség. De már elindult benne egy folyamat. Elkezdett kiszáradni. Hogyha levágsz egy ágat a barackfáról, vagy a körtefáról, vagy bármilyen virágot megmetszel, például egy rózsát, nem abban a pillanatban kezd el látványosan összeroskadni és fonnyadni, hanem eltelik egy kis idő. Azt gondolják az emberek, hogy távol vagyok, nem is veszik észre azt, hogy el lettek távolodva. Azt érzik, hogy van még bennük lendület, van még bennük nedvesség, van még bennük tápanyag, és szinte észrevétlenül fogy el egyre jobban az a fajta erő, az a fajta kenet, ami az Ő közelségéből fakad, amit sehonnan máshonnan nem kapsz meg, csak Ötőle.

Olyan ez, mint amikor a mágneshez közel van rakva egy csavar, vagy tű, vagy bármiféle fém. A tűnek, a fémnek, a csavarnak, a szögnek nincsenek mágneses tulajdonságai, de ha ráteszed a mágnesre, és ott közel van hozzá egy ideig, akkor átveszi a mágnes tulajdonságait. Ahogy elveszed a szöveget a mágnesről, és odaérinted valamilyen fémhez, az oda fog ragadni. De idővel a mágneses szögben egyre inkább elhalványul a mágneses erő, és idővel leesik róla a fém. Általában elég gyorsan leesik. Ezért kell nekünk mindig a Szent Szellemmel való újra, és újra, és újra betöltekezés. Ez igazán ezt is jelenti, hogy közel vagy Őhöz. Folyamatosan közel vagy Őhöz. Folyamatosan az Ő jelenlétében vagy, és így kapod meg azt, amire igazán szükséged van, azt a fajta életerőt, ami csak Ötőle származik. Halleluja! A tőke az nem zsarnok, nem diktátor, élet jön ki belőle, és soha nem löki le magáról a vesszőt. Soha, soha, soha nem ilyen. Azt hiszem, hogy túl sok új dolgot nem mondtam ezzel, mert mindenki, aki itt van, többen vagytok évek óta hívó keresztények, és gyülekezetbe jártok, és tudjátok, hogy Jézus a Jézus, és Jézus a Király, és Jézus az Úr, és nincs rajta kívül senki más.

De tudod azt, hogy kinek kell megújulni a keresztényi hitében? Nem annak, aki egy-két hónapja, vagy egy-két éve jár gyülekezetbe, hanem annak, aki öt, tíz, húsz, harminc éve jár gyülekezetbe, és beszűkült időnként a látóköre, beszűkült a gondolkodásmódja, és eltelt magával, mert írja a Biblia, Pál apostol mondja a Korinthusi levélben, hogy az ismeret az felfuvalkodottá tesz. Minél többet tudsz, minél többet hallasz, minél több ismereted van, akár minél több kijelentésed van, minél jobban tudod működtetni azokat a szellemi erőket, amiket Jézus megszerzett, és odaadott neked, annál könnyebben gondolsz azt, hogy ez igazából belőled fakad, és nem pedig abból a töből, amire, akire rá vagy csatlakozva. Ezért ez nagyon veszélyes dolog, minél előrébb vagy, minél magasabbra jutottál, vagy minél sikeresebb vagy – hadd használjam ezt a szót –, minél több mindent értél el. A világban ezt úgy mondják, hogy minél többet letettél már az asztalra, annál jobban ki vagy téve annak, hogy felfuvalkodjál, annál nagyobb célpontja és kedvelt célpontja vagy a büszkeségnek, hogy megragadjon téged, hogy elpusztítson. Írja a Példabeszédek, hogy a romlás, a pusztulás előtt kevélység, és felfuvalkodás jár. Sok ember, aki tönkrement, aki gyakorlatilag meg lett alázva, azért lett megalázva, mert felfuvalkodott.

A vessző rá van utalva a tőkére, tőle függ. A büszke ember az az ember, aki eltávolítja magát a tőkéről, és függetlenséget akar. Nem akar útmutatást, nem akar irányítást, nem ismeri el a felette lévő tekintélyt. Nem ismeri el embert sem maga fölött, nem ismeri el senkit, akit Isten használni akar, hogy rajta keresztül kinyúljon felé. Azt gondolja, hogy neki nincsen szüksége pásztorra, nincsen szüksége semmilyen szolgálati hivatalra, nincsen szüksége gyülekezetre, ő direktben, egyedül csak Istennel van összeköttetésben. Senki, senki nincs, aki ő és Isten közé állhatna. Bizonyos értelemben természetesen így van ez, de Isten nem így tervezte a gyülekezetet, a közösséget. Az emberi testhez hasonlította, Krisztus Testének nevez bennünket. Hogyha meglátod a kisujjamat, feltűnik, hogy be van kötve. Vajon az, hogy én tudom ezt mozgatni, vagy akármelyik ujjamat, a fejemből kigondolom az információt, az ujjamnak el akarom juttatni, szükségem van-e a vállamra, a felkaromra, könyökömré, alkaromra, csuklómra? Nehogy azt gondold, hogy nincsen szükségünk egymásra. Ha te függetleníteni akarod magad a többiektől, elvágtad magad. Levágtad magad, és azt gondold, hogy a tőkén vagyok, de nem. Isten nem így tervezte. Nekem szükségem van rátok. Én hogyan tölteném be az elhívásomat, a szolgálatomat, ha nem lenne most kinek prédikálnom? Te hogyan töltöd be az elhívásod, hogyha nem kapcsolódsz össze azzal, aki melletted ül, vagy aki prédikál éppen most?

Egymásra vagyunk utalva, szükségünk van egymásra. Vannak kapcsok és kötelékek, és úgy gondolod, hogy a kisujj messze van a jobb térdtől – és valóban, Krisztus Testében sem vagyunk annyira közel mindenkihez. De egy Test tagjai vagyunk. Ha egy Test tagjai vagyunk, akkor meg kell becsülnünk egymást. Ez az egymás megbecsülése több dolgot hoz magával, de ez egy másik alkalom témája. Az biztos, hogy a büszkeség függetlenséget akar, és azt mondja, hogy nekem nincs szükségem erre, meg nincs szükségem arra, és ne mondja meg nekem senki azt, hogy mit kell csinálnom! Valóban, neked a vezetést a Szent Szellemtől kell elvenned, Ő téged személyesen vezet, és nem ember az, aki téged irányít. De ha ez így van, akkor miért van szükség prédikátorra? Miért állnak itt a szolgálatok, hogy útmutatást, vezetést, irányítást adjanak? Szükségünk van egymásra, és neked a megfelelő helyén kell ezt kezelned. Nem embert magasztalva sohasem, hanem meglátni mindenben Őt, aki a kezdete és a vége mindennek. János evangélium 5-ben a 30. vers azt mondja, Jézus szavai ezek:

János 5,30.

30. Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.

Ezt az utolsó tagmondatot még egyszer mondom. Mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét. Ki van vetítve, olvassuk együtt, jó? Mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét. Ámen.

Mindig ezt tesszük? Azt az akaratot, azt a szándékot keressük, amit Ő akar? Vagy azt, amit mi akarunk. Az én kívánságaimat akarom követni. Főleg akkor, amikor nem békét, nem egységet, és nem harmóniát teremtünk, hanem viszályt és háborúskodást. Akkor valóban az Ő akaratát kerestük keressük? Olyan könnyű erre mondani, hogy ó, igen, ezek csodálatos igeversek, én is keresztény vagyok, gyülekezetbe járok, és megtettem az én részemet! Testvérem, nagyon-nagyon nagy részed, NAGYON NAGY FELELŐSSÉGED VAN ABBAN, HOGY EZ A KÖZÖSSÉG, AMIBEN ITT RÉSZT VESZÜNK, EZ MILYEN, HOGYAN MŰKÖDIK, MENNYIRE EGYSÉGES, MENNYIRE SIKERES, MENNYIRE MŰKÖDIK JÓL. Ez nem a vezetők felelőssége csupán, hanem a tiéd is. Mert te vagy az, aki beszélgetsz a melletted ülővel. Te vagy az, aki véleményt formálsz a gyülekezetről, az egyházzal, a vezetőkről a mögötted ülővel. Neked figyelned kell arra, mindig mindenkor, hogy a békét, a harmóniát, az egységet szólítsd elő a szavaiddal, a viselkedéseddel, a testbeszédeddel. A szavaiddal leginkább. Ne pedig a viszályt, és az ellenségeskedést. Akinek van füle, a füle hallja. Akinek inge, vegye föl, akinek nem inge, ne

vegye föl ezt magára! Nem lehet mindent ráfogni a vezetésre, hogyha valami nem tetszik neked. Kérlek téged, hogy ez az Ige legyen valóság az életedben, és törekedjél erre, hogy nem a magad akaratát keressed, hanem annak akaratát, aki elküldött téged, az Atyáét. Sokan úgy teszik a békét, az egységet, a harmóniát nyilvánvalóvá maguk között, és egymás között, hogy nem is tudnak róla. Sokan így terjesztenek viszályt, és kieresztenek ellenségeskedést, hogy nem is tudnak róla. Amikor a saját igazságodat elmondod, a saját véleményedet, a saját szemszögedből való rálátásod a dolgokra – akár egy harmadik személyről –, valakinek, akkor mit teszel? Mit teszel akkor? Amikor a saját magad igazságát nyomod a másikra? A véleményedet arról a harmadik személyről, aki ráadásul nincs is ott, hogy megvédje magát. Mit teszel? A büszkeség mindig a saját maga igazságát próbálja érvényre juttatni. Mindig a saját maga meggyőződését. Mindig azt, hogy ő hogyan látja, ő hogyan gondolja, neki mi a véleménye, és nem nagyon hajlandó elfogadni azt, hogy van másik nézőpont is. Nem hajlandó elfogadni, hogy van a dolognak egy másik oldala.

Képzeld előttem itt két embert. Egyik ott áll, másik itt áll, és közöttük egy nagy 6-os van rajzolva a földre. Ez nézi innen, és azt mondja, hogy hát ez egy 6-os. Ugye? Másik ember meg mit mond? Az egy 9-es! – és ölik, gyilkolják egymást, és mind a kettőnek a saját szemszögéből igaza van. Azt gondolnád, ha ott állnál mellette, hogy neked van igazad. Az a másik ostoba. Aztán odamész a másik mellé, az is mondja a saját igazát neked, és akkor az ő pártjára állsz. De hát az 6-os! A másik ostoba! Hogy lehettem olyan, hogy az ő pártjára álltam az előbb?

Aztán vannak, akik ide-oda csapódnak. Egyszer ilyen a véleményük, aztán olyan a véleményük. Éppen ki mit súgott a fülükbe. Éppen milyen szelek fújnak. Hát ez 9-es! Érted, ugye? Isten Igéje állandó, Isten Igéje nem olyan, hogy lehet így is, meg úgy is nézni. Lehet így is, meg úgy is nézni, de van egy akarat, van egy szándék, és az Istennél van. Neked azt kell keresni, nem az emberét. Légy szíves tedd meg azt – nem az én kedvemért, hanem Istennek irgalmasságára –, hogy időnként az utadat, amit jársz, a véleményedet vizsgálád felül, és alázd meg magad, és kérdezd meg, hogy biztos, hogy jól gondolom azzal az emberrel kapcsolatban? Biztos, hogy jól gondolom azzal az Igével kapcsolatban? Biztos, hogy jól gondolom a főnökömmel, feleségemmel kapcsolatban azt a dolgot, ami van? Biztos, hogy jól gondolom? Engem nagyon sokszor kevert már bajba a szám. Nem tudom te hogy vagy vele? Igen. Őszinték vagytok egy páran. Köszönöm, hogy mellém álltok ebben. Ezen a héten is előfordult velem, talán nem is egyszer, másszor is előfordult. Máté 11,29-ben nézzük Jézus örökérvényű szavait:

Máté 11,29.

29. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Nagyon sok embernek, sok kereszténynek háborog a lelke. Sérelmeik vannak, keserűségben, bizonytalanságban vannak, nem tudják, mi miért történt úgy, ahogy. Az Igéből az elmúlt években én mindig azt vettem ki, hogy gyertek hozzám, ha fáradtak vagytok, gyertek hozzám, pihenjete meg, vegyétek fel az én igámat, és akkor én megnyugosztalak benneteket. De itt nem csupán erről van szó, hanem egy valamiféle tanulási folyamatra hív minket Jézus, és azt mondja, hogy tanuljátok meg, hogy én szelíd, és alázatos szívű vagyok. Ezt sokan imádkozzák értem. Ugye? Halleluja! Köszönöm. Hogy szelíden, alázatosan jöjjön belőlem elő az, ami bennem van. Abba ne hagyd az ebben lévő hitedet! Tanuld meg tőlem, hogy szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Tehát ha megalázod magad, mert sokszor azzal jár, hogy úgy gondolod saját magadtól, hogy ettől háborog meg a lelked leginkább. De az igazi alázat, az téged meg fog nyugtatni. Az alázat teszi az embert a helyére Isten előtt. A büszkeség, az pedig kiemel téged abból az elégedettségi állapotból, ahol nyitott ajtóknál árad feléd a sok-sok áldás. A büszkeség, mint egy láthatatlan fal, ott van előtted, és ott van az áldásaid között.

Nagyon sok gyülekezetbe járó, Bibliát olvasó ember van, aki ismeri a bibliai igazságokat, ismeri a bibliai ígéreteket, ismeri a bibliai valóságot. Hallott a gyógyulásról, a gyarapodásról, a növekedésről, a sikerről, hallott az erős közösségről, hallott arról, hogy a békessége lehet természetfeletti. Lehet egy csodálatos keresztény élete, és gyümölcsöző életet élhet. De valami megállította őket abban, hogy abban éljenek. Valami meggátolja őket abban, hogy mindezt megszerezzék maguknak, hogy belépjenek ebbe a teljességbe. Olyan ez, mint amikor van a kirakatban rengeteg finom és jó dolog, akár egy ruha, vagy bármi, amire szükséged van, vagy a terített asztal ott van előtted, mint ahogy a 23. zsoltár írja, de mégis van egy fal, amibe beleütközöl. Nem tudod azt birtokba venni. Nem tudod elvenni. Az egyik ilyen akadály a büszkeség. A büszkeségben az a legrosszabb, hogy általában aki büszke, felfuvalkodott, és kevély, nem látja ezt magáról. Ez az egyik legnagyobb megtévesztés.

A büszkeség szó jelentését kiírtam a szótárból. Talán ki is tudjuk vetíteni. Ezt jelenti a kevély szó: elbizakodottan önhitt személy, aki magát alaptalanul és túlzottan nagyra tartja, másokat pedig bántó módon lenéz. A kevély gögje nem ismer határokat, egy kevély valódi teljesítménye alulmúlja azt, amit magáról terjeszt. Ó, én nem vagyok ilyen! Szinte hallom a gondolataidat. Ez valaki másról szól! Természetesen mindig a másikról szól, de mi a mi részünk ebben? Van-e bennünk valami, amivel foglalkozni kell? A hit útjában, biztos vagyok benne, hogy ez egy akadály. Jézus is beszélt erről, és tegnap fedeztem fel, amikor készültem erre a mai összejövetelre, hogy a hit útjában egy nagyon valóságos akadály. Jézus beszél a farizeusokkal. Azt mondja nekik:

János 5,44.

44. Mimódon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek?

Felolvasom még egyszer.

44. Mimódon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek?

Jézus itt az Ő elfogadásáról beszél, az Őbenne való hitről beszél, de én úgy hiszem, hogy ez sok mindenre ráhúzható a hit működésével kapcsolatban, hogy ha a magunk dicsőségét keressük, ha a magunk elismerését keressük, akkor nem fogunk a hitünkben olyan erőteljesek lenni, mint ahogy szeretnénk. Az alázatos Isten dicsőségét keresi, és az Ő elismerését. A büszkeség pedig mindig ellentétes a hittel. Ha valamit ma felírhatsz a jegyzetfüzetedbe, akkor az ez, hogy mindig annyi igaz hit van benned, amennyi igaz alázat. Mert az igaz hit tudja, hogy Isten kegyelmére kell támaszkodnom, az igaz hit tudja, hogy saját magam erőtlenség vagyok. Az igaz hit tudja, hogy saját magam kicsinyke vagyok. Az igaz hit aláveti magát Istennek. Az igaz hit alázattal teljes, és elismeri azt, hogy Istentől függ. Az igaz hit Isten dicsőségét keresi.

A büszkeséggel fertőzött hit, ami meg van fertőzve, erőtlenség és gyenge. Mivel erőtlenség és gyenge, szeretne magáról valami többet, valami jobbat mutatni, ezért manipulatív, és mást mutat magáról, mint ami valójában. Így a keresztények becsapják magukat, egy hamis hitben vannak. Azt gondolják, hogy én hitben állok, miközben nem hitben állnak, csak felfuvalkodottságban, és nem működik a számukra, de erőltetik, és mondják mindenkinek, nem őszinték. Nem a helyes dolgot látják magukról, és nem látják magukat, hogy ők hol vannak valójában, hanem többet gondolnak magukról, többet gondolnak a saját hitükről, mint ahogy valóban vannak. Ez egy megtévesztés. A büszke az önmegvalósításban hisz. A büszke, a kevély az önbizalomban hisz, és a saját igazságában. Amíg mi elfogadjuk egymástól a dicsőítést, amíg mi elfogadjuk, sőt keressük és kutatjuk a másiktól az elismerést, amíg mi értékesnek találjuk, és igazi kincsnek gondoljuk azt, hogy a másik engem vállba vereget, lájkolja a Facebook fotómat, ha ez az elismerés, akkor elnyerted a jutalmadat. Ha ez az elismerés, addig nem fogjuk keresni Isten tetszését, elismerését, az Ő dicsőségét.

Csak az alázat lehet az alapja az igazi hitben való életnek. Fölmerül bennem a kérdés sokszor, amikor látok Facebookon bejegyzéseket, nagyon „bölcse” idézeteket, hogy vajon az illető azt miért rakta oda? Miért osztod azt a dolgot meg magadról? Miért teszed teljesen nyilvánossá, mindenki előtt? Elismerést szeretnél? Sok lájkos szívecskét? Meg ilyen imádom fejecskét, szmájlit, mosolygós fejet, vagy ez kell a lelkednek? Emberektől kell az elismerés? Emberektől kell a vállba veregetés? Ha ezt keresed, ezt fogod megkapni, és nem is fogsz többet kapni. Elnyerted a jutalmadat.

De mi többre hívtunk. Minket Istennek kell felemelnie, Isten kell, hogy elismerjen. Isten kell, hogy megdicsőítsen abban az értelemben, hogy Ő megdicsőíti magát mibennünk. Mennyivel értékesebb ez, mint hogy van ötszáz lájkod a Facebookon. Ne értse senki félre, fölteszed az esküvői képedet, nekem is tetszik, és örvendezek veled együtt. Örvendezek, hogyha szép helyen voltál nyaralni, és szép a háttér. Örvendezek, hogy eljutottál oda. De mikor naponta háromszor, ötször megváltoztatod a profilképedet, amikor naponta ötször kiteszed azt, hogy hogyan mész a villamossal, és fönt van a reggelid, az ebéded, és fönt van a vacsorád is, hogy te mit eszel. Miért? Egyszerűen nem értem. Valaki magyarázza el nekem! Nem kigúnyolni akarok senkit, csak egyszerűen nem értem. Az alázat számomra nem ez.

Két esetben mondta Jézus az evangéliumokban, hogy nagy a te hited. István beszélt erről nem túl régen, másik aspektusból, talán érintjük, de én most abból a szempontból nézném, hogy mind a kettő igen-igen alázatos volt. Megalázta magát Jézus előtt. Az egyik a százados, aki a szolgájának a gyógyulásáért ment oda Jézushoz. Ismerjük a történetet, nem nézzük meg most az Igében, azt mondta, hogy Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám. Tehát megalázta magát Jézus előtt. Ugye, elmondta azt, hogy mily hatalmaság alá vetett ember vagyok, és a többi. Azt mondta Jézus, hogy nagy a te hited, és meggyógyult az ő szolgája abban az órában. A másik, a kánaáni, vagy kananeus asszony, aki a saját lánya gyógyulását kereste, és ezért ment Jézushoz. Ezt a történetet azonban most megnézzük:

Máté 15,22–28.

22. És ímé, egy kananeus asszony jöven ki abból a tartományból, kiált néki: Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! Az én lányom az ördögtől gonoszul gyötörtetik.

23. Ő pedig egy szót sem felelt néki. És az Ő tanítványai hozzá menvén, kéri vala Őt, mondván: Bocsásd el őt, mert utánunk kiált.

24. Ő pedig felelvén, monda: Nem küldtettem, csak az Izrael házának elveszett juhaihoz.

25. Az asszony pedig odaérvén, leborula előtte, mondván: Uram, légy segítségül nékem!

26. Ő pedig felelvén, monda: Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni.

27. Az pedig monda: Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, amik az ő uruknak asztaláról aláhullanak.

28. Ekkor felelvén Jézus, monda néki: Oh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratom szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva.

Olyan természetesnek tűnik nekünk, ahogy ezt olvassuk. De ha belegondolunk ebbe a történetbe, és elképzeljük azt, hogy ott állunk e mellett az asszony mellett, látjuk a szituációt, és halljuk a szavakat, és kicsit érezzük ennek a történelmi időszakát. Bele tudjuk magunkat ide képzelni, akkor vajon mi hogyan reagálnánk ugyanabban a helyzetben, mint amilyen helyzetben ez az asszony reagált? Gyakorlatilag Jézust egy külső szemmel nézzük, és próbálnánk akár ítéletet formálni erről a történetről, azt mondanánk Jézusra, hogy semmibe vette ezt a nőt. Keresztülnézett rajta. Odament az asszony, kiabált, hogy könyörülj rajtam. Az én lányom az ördögtől gonoszul gyötörtetik. A következő versben olvassuk, hogy Ő pedig egy szót sem szól néki. Rá se bagózott, mondanánk ezt ma, egy szót se felelt neki. Még a vállát se mozdította meg. Talán még rá se nézett. Önmagában ez megalázó lehetett volna az

asszony számára, és azt mondhatta volna, hogy na, ez az a próféta, aki betegeket gyógyít? Ez a beképzelt majom? Még arra se képes, hogy a szemét rám vesse. De az asszony tudta, hogy mit akar, és hajlandó volt magát megalázni, és ahogy olvassuk tovább, itt azt látjuk: ...És az Ő tanítványai hozzá menvén, kéri vala Őt, mondván: Bocsásd el őt, mert utánunk kiált.

Kérték, hogy bocsássa el, mert utánunk kiált. Jézus ekkor megszólal, és nem azt mondja, hogy na jól van, akkor gyere, akkor foglalkozom veled! Azt mondja: Nem küldtettem, csak az Izrael házának elveszett juhaihoz.

Azaz mit mondott ezzel? Azt, hogy te szövetségen kívüli vagy, nem vagy zsidó, nem hozzád jöttem! Mit akarsz te itt tőlem? Én a zsidó Messiás vagyok, a Jeshua Hamashiach, én vagyok az, akit megígérték az Ószövetségben, és jöttem a zsidókhoz, betöltöm a törvényt, betöltöm a prófétákat. Te kívülálló vagy, semmi közöm hozzád! Ezt mondta Jézus? Ezt mondta: Ő pedig felelvén, monda: Nem küldtettem, csak az Izrael házának elveszett juhaihoz.

Mi ez, ha nem egy felháborodásra okot adó kijelentés Jézus szájából, az asszony részéről? Mondhatta volna az asszony, hogy most már tényleg betelt a pohár! Mit képzelsz te magadról? Ugyanolyan ember vagyok, mint te. A híred az nem ezt mutatta be rólad. Azt hittem, hogy sokkal kedvesebb vagy, sokkal szelídebb vagy!

Nekem is mondták már, hogy sokkal szelídebbnek gondoltunk téged.

25. Az asszony pedig odaérvén, leborula előtte, mondván: Uram, légy segítségül nékem!

Leborulás az alázatnak a jele, ugye? Leborult előtte, és nem felháborodott, nem átkokat szórt, megalázta magát, az érzelmeiben, a gondolataiban ki tudja mi volt, nem tudni, de leborult előtte. Azt mondta: Uram, légy segítségül nékem! Úrnak nevezte Őt annak ellenére, hogy azt mondta Jézus, hogy nem foglalkozom veled. Azt gondolnánk, hogy akkor Jézus szíve meglágyult, és most aztán gyere, és meggyógyul a te lányod! Ha valami igazán megalázó, és valami igazán kiábrándító történhet, akkor az ezután történt.

26. Ő pedig felelvén, monda: Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni.

Érted-e ennek a mondatnak a súlyát és a lényegét? Én a zsidó Messiás vagyok – mondja Jézus –, jöttem az enyéimhez, ők az én gyermekeim. Nekik való a gyógyulás, nekik hoztam el az üdvösséget, nekik hoztam el az áldásokat, és neked, mint kutyának, nem dobhatom oda az én gyermekeimnek való áldást. Ezt mondta Jézus? Ezt mondta Jézus! Ne kérdezd meg tőlem, hogy miért volt ennyire kemény, ennyire szigorú, ennyire határozott. Nagyon úgy tűnik, hogy Jézus egy beképzelt, felfuvalkodott, kevély ember módjára beszél, de nem volt az. Tudjuk, hogy Ő nem volt az. De ez egy nagyon-nagyon jó példa arra, hogy az alázat mindig célba ér. Ha hajlandó vagy megalázni magad a saját gondolataid, a saját érzelmeid, a saját lelkiállapotod ellenére is, és hajlandó vagy alávetni magad Istennek, akkor elnyered azt, amit szeretnél, amit akarsz. Az Ige itt úgy írja, hogy megtörtént az, amit az asszony akart. Mit válaszolt az asszony, miután ebnek, kutyának nevezte Jézus őt?

27. Az pedig monda: Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, a mik az ő uruknak asztaláról aláhullanak.

Úgy kezdtem ezt a történetet az elején, hogy ha te ott lennél, vajon hogyan reagáltál volna ezekre a szavakra, ezekre a kijelentésekre? Te vajon mit tettél volna? Lett volna-e benned ez a fajta, ez a mértékű alázat, ami ebben az asszonyban volt? Ő pedig monda: Úgy van, Uram, de még a kutyák is, azaz még én is tudok egy kis morzsát összecsipegetni az asztal alól, a fiaknak az asztaláról. Erre Jézus olyat mond, amit nem sok embernek mondott az evangéliumokban, rajta kívül még egynek, hogy: Nagy a te hited!

28. Ekkor felelvén Jézus, monda néki: Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te akaratom szerint. És meggyógyula az ő leánya attól a pillanattól fogva.

Látjuk-e itt az alázat, és a nagy hit összefüggését? Tudjuk azt, hogy ez a nagy hit kétszer hangzott el, és mind a kétszer szövetségen kívüli személynek mondta Jézus, azaz a törvény ismeretén kívüliek voltak, akiknek mondta. Mennyire igaz ez a mai napon is, hogy a törvény

ismerete, a betű ismerete, a sok-sok tudás a fejben nem feltétlenül afelé visz bennünket, hogy megalázzuk magunkat. Inkább afelé, hogy büszkéek legyünk. Mivel a büszkeség a hitnek az ellentéte, ezért látunk olyan sok hitben gyenge, sok éve gyülekezetbe járó keresztény embert. Becsapjuk magunkat, amikor csupán felvesszük a keresztény jelszavakat magunkra, és azt mondogatjuk, hogy: Ó, dicsőség Istennek! Minden dicsőség Istené, halleluja! Dicsőség legyen neki! Van ez a nyelvezet, amit megtanulunk a gyülekezetben, de valóban így is gondoljuk? Valóban így is hisszük? Hiszed, vagy csak szavak ezek? Lehet, hogy csak egy álca, amivel a büszkeségedet takargatod. Szeretted az embereknek a dicséretét? Szeretted az embereknek az elismerését? Mindenkinek szüksége van bátorításra, elismerésre, felemelésre, ez egy emberi kívánság bennünk. A gyermeket sem úgy neveljük, hogy állandóan a pálcával ütjük, hogy mi jó, és mi nem jó, mit szabad, és mit nem szabad, hanem bátorítjuk. Ha megbotlott, vagy elesett, akkor felemeljük, és segítjük őt. A felnőtt embereknek is szüksége van erre, de amikor azért teszel dolgokat, hogy emberektől nyerjél elismerést, hogy az emberek azt mondják neked, hogy: Igen, ezt te jól megcsináltad, akkor nem keresed Isten dicsőségét, Isten elismerését.

1Korinthus 4,5–6.

5. Azért idő előtt semmit se ítéldetek, míg el nem jön az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait; és akkor mindenkinek az Istentől leszzen a dicsérete.

6. Ezeket pedig, atyámfiai, példában szabtam magamra és Apollósra tiérettetek, hogy rajtunk tanuljátok meg, hogy annak felette ami írva van, nem kell bölcselkedni; hogy senki se fuvalkodjék fel az egyikért a másik ellen.

Szeretném ezt az igeverset felolvasni az Egyszerű fordítás szerint is. De úgy szeretném felolvasni, hogy az előtte levő két igeverset is olvasom.

1Korinthus 4,3–4. EFO

3. Én azonban nem törődöm vele, hogy mi a véleményetek rólam, és hogyan ítéltetek meg engem. Az sem érdekelné, ha a bíróság ítélné felettem, sőt, még én magam sem mondok ítéletet magamról.

Ha kivesszük ezt az Igét a környezetéből, és csak ezt az egyet olvassuk, akkor mondhatjuk, hogy ez így önmagában egy felfuvalkodott, kevély ember kijelentése, és azt mondja, hogy mit érdekel engem, hogy mit mondasz te rólam! Mert ezt mondja? Ezt mondja! Én azonban nem törődöm vele, hogy mi a véleményed rólam! Megvan ennek a helyes és jó oldala, amikor nem foglalkozol mások véleményével. De a büszke, kevély, felfuvalkodott ember is tudja azt mondani, hogy: Van nekem igazságom, van nekem véleményem, engem te nem tudsz kiigazítani! Ne is akarjál kiigazítani engem, mert ahogy én csinálom, úgy a jó! Megértetted? Tudomásodra hozza, hogy nem érdekli, hogy mi a véleményed, mert neki van véleménye. Érted, ugye? Ha ezt kiemelnénk, akkor így hangozna ez az igever. De hála Istennek, hogy nem ragadunk ki Igét a szöveggörnyezetből, olvassuk tovább. A 4-es versben számomra megdöbbentő volt tegnap, ahogy olvastam:

4. Bár a lelkiismeretem tiszta, ez még nem bizonyítja, hogy ártatlan vagyok. Maga az Úr fog felettem ítélni!

Álljunk meg egy pillanatra itt egy kicsit! Azt mondja itt Pál apostol, hogy: Bár a lelkiismeretem tiszta, ez még nem bizonyítja azt, hogy ártatlan vagyok. A Károli fordítás szerint úgy hangzik ez: „Mert semmit sem tudok magamra mondani, de nem ebben vagyok megigazulva; aki ugyanis engem megítél, az Úr az.” Szolgáltam börtönben évekkel ezelőtt, és határozottan előttem van egy fiatalember, aki teljes, jó meggyőződéssel, tiszta, jó lelkiismerettel mondta azt, hogy a világban levő társadalmi problémákat úgy lehetne egyedül és kizárólag megoldani, ha a gazdagoktól az összes pénzt elvesszük, és szétosztjuk a szegények között. Ezt mondta teljes, jó, nyugodt lelkiismerettel. Tántoríthatatlanul, annak ellenére, hogy én azt mondta neki, hogy úgy gondolom, úgy hiszem, és nem látom ebben az

igei alapját sem, hogy ez nem igaz. Attól, hogy úgy gondolod, hogy jó, és tiszta lelkiismereted van, az nem jelenti azt, hogy igazad van. Mert sokszor az emberek a saját maguk érzelmeit, a saját maguk igazságát, saját maguk megigazultságát az önös, beképzelt, nagyképű gondolkodásmódjukat vélik a lelkiismeretük hangjának. De az a lelkiismeret-hang, ami benned van, az valóban ott van, csak mélyebben van, és az a szellemednek a hangja. Amikor ráfogod a saját elméd berögzött gondolataira azt, hogy az a te lelkiismereted hangja, akkor saját magadat téveszted meg. Több embertől hallottam már azt, hogy: Hát, az én lelkiismeretem tiszta. És ugyanakkor fröcsögött belőlük az, hogy: Én megtettem az én részemet, mindenki más meg ostoba, bolond. Ahogy én csináltam, az a jó. Nekem a lelkiismeretem tiszta, mindenki más csináljon, amit akar!

De az, hogy a lelkiismereted tiszta, legalábbis te azt gondolod, az nem jelenti azt, hogy igazad van. Pál apostol is azt mondta, hogy aki engem megítél, az Úr az. Érted, mit akarok itt mondani? Ugye, senki nem megy el itt rossz irányba ezekkel a szavakkal kapcsolatban? Hogyha egy alkalmazott egy cégnél meglopja a főnökét, mert kevés fizetést kap, és gályamunkában dolgoztatja a főnöke – hallottam ilyet, hogy egy picit tesz zsebre is a céges vagyomból, mert úgy gondolja, hogy neki az jár, mert ő megdolgozott érte –, és azt hiszi, hogy: Az én lelkiismeretem tiszta, nekem ez jár, megérdemlem. A főnököm nem látja tisztán, hogy mik az értékeim, ezért én magamnak egy picit beteszek a zsebembe. És nyugodt lelkiismerettel éli az életét. Furcsa ez, hogy ezt mondjuk, hogy keresztényként van ilyen, hogy az embernek ez nem ötlük fel? Hiszen a szellemed a legbiztosabb vezető, az újjászületett szellemed hangja, a lelkiismereted hangja! Én csak arra akarok rávilágítani, hogy a szellemed hangja, az valóban a lelkiismereted hangja. És az jó.

De amikor az elméd kevélységtől duzzad, az elméd, és a gondolkodásmódod a saját magad igazsága körül forog csak, és nem vagy hajlandó arra, hogy megnézd más szemszögből is, nem vagy hajlandó megalázni magad, és megnézni az Igét, hogy az mit mond, akkor rá tudod fogni a rosszra, hogy az a jó, és még el is hiszed. De ezzel becsapod magad, és becsapod mindazon erőtlenekeket, akik körbevesznek téged, és megvezetsz ezzel másokat. Úgyhogy nagyon-nagyon veszélyes dolog ez, mert ez egy felelősség. Pál teljesen jó, tiszta lelkiismerettel gyilkolta a keresztényeket éveken keresztül. Teljes meggyőződéssel, teljes odaadással hitte azt, meg volt róla győződve, hogy amit csinál, az jó. Ott volt István megkövezésénél, és jó dolgot csinált. Tiszta, jó lelkiismerettel szolgáltam mind az eleitől fogva – ezt ő mondja ki saját magáról. Jó dolgot csinált? Nem!

Ezért legyél nagyon óvatos, amikor a saját igazságodat próbálsz érvényre juttatni, mert ez az önigazultság az, ami igazán arra ingerelte Jézust, hogy kemény szavakat használjon a farizeusokkal szemben. Nem az a lényeg, hogy mit gondolsz magadról, hanem az a lényeg, hogy Ő mit gondol rólad. Az alázat azt fogja meg, hogy Ő mit gondol rólam, hogy az Ő szemében milyen vagyok, Ő milyennek lát engem. A mélyebb alázat teljesebb áldásokat eredményez. A büszkeség, mint ellenség, le akar rombolni, tönkre akar tenni, és ki akar téged fosztani. Tudjuk azt, hogy Lucifert is a büszkesége sodorta bajba. Azt gondolta, hogy az ő szépsége, az ő nagysága legalább olyan, de inkább nagyobb, mint Istené, és Isten fölé akarta helyezni az ülösékét. Ismerjük a történetet, hogy kivetette őt Isten, mint villámlás.

Alázat nélkül nem tudsz növekedni az Igében, és ha nem érzed meg a mai üzenet szellemiségét és lényegét, akkor egy megosztó üzenet lehet ez a te számodra. Én hiszem, hogy nem megosztást eredményezett ez benned, és nem további kérdéseket vet fel, hanem válaszokat kapsz. Az alázatos elme nélkül, akármilyen jó üzenetet is hallasz, az elmegy a füleid mellett. Elmegy, mert arra gondolsz, hogy ezt már hallottam. Arra figyelsz, hogy ki mondja ezt az üzenetet. Előítéleteid vannak azzal az illetővel kapcsolatban, akitől hallod, és lehetne sorolni. Az alázatos elme tudja, hogy szükségem van emlékeztetésre. Szükségem van arra, hogy újra és újra halljak bizonyos dolgokat. Felismeri azt, hogy taníthatónak kell lennie.

Felismeri azt, hogy el kell fogadnia a kiigazítást. A büszke, a kevély pedig nem ismeri el azt, hogy neki kiigazításra van szüksége

2Péter 1,12–13.

12. Annakokáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, habár tudjátok ezeket, és erősek vagytok a jelenvaló igazságban.

13. De helyesnek tartom, hogy amíg ebben a sátorban vagyok, emlékeztetés által ébresztgesselek titeket;

Mondja ezt Péter apostol egy olyan közösségnek, akik erősek a jelenvaló igazságban. Nekik mondja ezt, hogy újra és újra hallanotok kell! Ne gondold azt, hogy ha erősnek érzed magad, ha kiválónak érzed magad, ha úgy érzed, hogy a jó úton vagy, akkor nem kell újra és újra hallanod dolgokat. A hited vagy növekszik, vagy csökken, ritkán van stagnálás.

2Péter 3,1.

1. Ez immár második levélírásom néktek, szerettem, amellyel a ti tiszta gondolkodásokat emlékeztetés által serkentgetem;

Elérkeztünk egyik kedvenc Igémhez:

Róma 12,3.

3. Mert a nékem adott kegyelem által mondom mindenkinek közöttetek, hogy senki ne tartsa többre magát, mint kell, hanem józanul gondolkodjék, amint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét.

Pál apostol mondja ezt. Ezt felolvasom más fordítások szerint is: „Senki ne értékelje magát többre, mint ami a saját értéke.” „Józanul becsüld meg a képességeidet.” „Az elmédet ne jártasd a magas dolgokon felül, amiben járni kellene, hanem azon járjon az elméd, hogy hogyan is kell viselkednetek.” „Többet ne gondolj magadról, mint amennyit gondolnod kell, hanem józanul gondolkodj.” „Senki ne tartsa magát többre, mint ami indokolt.” „Józanul lássátok magatokat, a hiteteknek megfelelően.”

Az alázatos elme nem gondol keveset magáról. Az alázatos gondolkodás, vagy az alázatos életvitel nem azt jelenti, hogy te valahol a szőnyeg alatti életformáknak megfelelően gondolkozol magadról. Hanem az alázat a szellemi realitást fogja meg. Azt fogja meg, ahol valóban vagy. Azt a hit-szintet, azt az eredmény-szintet, azt az állapotot, ahol valójában vagy a Krisztusban. Isten ezt látja, Ő tudja azt, hogy honnan jöttél, hol vagy, és hova juthatsz el. De te látod-e, hogy most éppen hol vagy? Ne pozícionáld magad följebb, mint ahol vagy, és ne értékeld magad alul sem, mint ahol vagy. Az alázat megfogja azt a lényegét, amit Isten lát rólad. Ez az alázat lényege. Nem mondja itt az Ige, hogy ne gondolj magadról *sokat*, hanem azt mondja, hogy ne gondolj magadról *többet*, mint ami vagy valójában. Érted a különbséget? Ha valakinek van nyolc diplomája, akkor ne gondolja magáról, hogy olyan értéktelen, mint aki még általános iskolába se került – iskolai szempontból. De ne gondold azt sem, hogy azért, mert van nyolc diplomád, ezért jobb vagy, mint az a másik ember! Érted a különbséget? Tehát józanul ítélj meg a saját helyedet!

Mindannyiunknak vannak Krisztus Testében talentumai, ajándékai, mindannyiunknak van elhívása. Ehhez az elhíváshoz Isten adott tehetségeket. Neked ezt tudnod kell, ismerned kell, hogy Isten neked mit adott. Fel kell ismerned, hogy miben vagy jó, miben vagy erőteljes, mi az, amit különleges módon tudsz végezni, könnyedén. És fel kell ismerned, hogy mi az, amiben gyengébb vagy, hogy mik a hiányosságaid, és ezt neked tisztán, józanul látnod kell! Az erényeidet nem kell túlértékelni, mert mid van, amit nem úgy kaptál? Olvastuk az előbb. A hiányosságaid miatt pedig nem kell vádolnod magad, nem kell, hogy elkeseredj emiatt. Józanul lásd meg azt, hogy hol vagy! Isten nem akarja azt, hogy rossz véleményed legyen magadról. Azt szeretné, hogy értékeld magad, lásd az ajándékaidat, lásd a tehetségedet, lásd a képességeidet, és szeresd magad kiegyensúlyozott módon. De ne gondold, hogy jobb vagy, mint más! Az alázat nem más, mint egy kiegyensúlyozott vélemény a saját értékeidről. Lehet, hogy több iskolád van, mint másnak, de az nem jelenti azt, hogy te jobb vagy annál a

másiknál. Lehet, hogy több pénzed van, mint a másinak, de ez nem tesz téged jobbá. Lehet, hogy jobb körülmények között élsz, de ez nem tesz téged jobbá. Lehet, hogy több ismereted van a Bibliából, lehet, hogy régebb óta jársz gyülekezetbe, és érted már a szavaknak az erejét, és tudod, hogyan kellene beszélni. De ne gondold azt, hogy aki három hete van a gyülekezetben, ő egy kicsi kis hitetlen, aki még azt sem tudja, hogy mit szabad, és mit nem szabad megvallani. Olyan könnyen nagyképűvé válik a keresztyén ember, akinek van némi ismerete! Olyan okoskodóvá tudunk válni, és olyan arrogánsan kiigazítóvá tudunk válni a másikkal szemben! Krisztusban minden megkülönböztetés eltűnik – olvassuk a Galata 3,28-ban.

1Péter 5,6.

6. Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket a maga idejében.

Emlékszel-e Jézus szavaira? Ő nem ugyanerről beszélt? Amikor a tanítványok versengtek egymással, hogy ki a nagyobb, a kevélységük, a büszkeségük, az emberi természetük bugyogott föl a felszínre, és Jézus lecsillapította őket. Isten királysága más, mint a világ. Aki nagy akar lenni köztetek, legyen mindenkinek a szolgálója! Az aláztos mentalitás, az aláztos hozzáállás, az egy bizonyos értelemben vett szolgálai mentalitás, és szolgálai hozzáállás, amikor nem gondolod magadat többre. Ki a legjobb példa erre? Jézus királyként, vagy hadvezérként jött el? Vagy pedig legmósta a tanítványok lábait? Ő a király, akinek most leborul milliárdnyi ember a földön, és Őt imádja. Kit imádtunk most? Jézust! Hogyan szolgált Ő felénk? Szolgálai formát vett fel, megalázta magát, engedelmes lévén a halálig, a keresztfának a haláláig. Mi a követendő példa, ha nem Ő? Halleluja!

Sok szolgálatban látok olyan ajándékokat, amelyek bennem nincsenek meg. Olyan képességeket, olyan tálumokat, olyan tehetségeket, amelyekre úgy a magam testi ingeréből vágyakoznék, hogy de jó lenne, ha én is így tudnám ezt csinálni! de egyszerűen nincs meg bennem! De emiatt nem engedhetem meg magamnak, hogy kisebrendűnek érezzem magam. Ugyanakkor vannak dolgok, amiket esetleg jobban tudok csinálni, mint néhányan mások. Például tudok dobolni, és van ütemérzőm, ami neked lehet, hogy nincsen, vagy nem olyan, mint nekem. De ettől én nem vagyok jobb! Érted, ugye, a szellemi igazságot ebben? Vannak sokan, akik ajándékozottak, fiatalabbak, mint én, vagy idősebbek, mint én. Vannak sokan közöttünk, akiknek erős karakterük van, vannak egy páran, akiknek most még egy picit gyengébb a jellemük. De az a dicsőséges, vagy gyönyörűséges, hogy Isten nem személyválogató! Ki az, aki több kegyelmet kap? Ki az, aki több kegyelmet kap arra, hogy betöltse az elhívását, hogy betöltse a szolgálatát? Az üdvözítő kegyelem itt van mindenkinek számára. Miért van az, hogy sokan megfutják a futásukat? Sokan a hitüket be tudják végezni, sokan gyümölcsöt teremnek. A szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, hithűség, hűség, szelídség, mértékletesség jelen van, és fizikai szemmel láthatóan is vannak olyan eredmények, amiken látszik, hogy ezt Isten adta nekik. Mi teszi a különbséget? Mi adja a különbséget? Olyan ez, mintha valakit Isten jobban támogatna, valakinek pedig mintha ellenállna. Mintha valakinek olyan igazán könnyedén menne, olyan könnyű az élete, valakinek meg olyan nehézkes. Van-e erre bibliai válasz? Legalább egy. Úgy gondoljuk, hogy Isten igazságtalan. De nem igazságtalan, mert olvassuk az Igében, hogy Isten nem személyválogató.

Jakab 4,6–7.

6. De majd nagyobb kegyelmet ád; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek ellenáll, az aláztosoknak pedig kegyelmet ád.

Kegyelmet ad arra, hogy elvegye onnan, arról a terített asztalról azt, ami az övé a Krisztusban. Kegyelmet ad arra, hogy ami ott az üvegfal mögött van, a kirakatban, az a dicsőség – és lehetne az áldásokat sorolni –, hogy azt birtokba vegye. Minden kegyelemből

van! Nem azért, mert te erős vagy, és be tudod törni az üveglakot. Ajándékba kaptad, kegyelemből, hit által. Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.

7. Vessétek hát alá magatokat az Istennek; álljatok ellen az ördögnek, és elfut (elmenekül) előletek.

Itt is látod-e az összefüggést az alázat – aláveted magad Istennek – és aközött, hogy az ördög elfut tőled? Nem azt mondja itt az Ige, hogy állj ellene az ördögnek, és az elfut tőled, utána pedig alázd meg magad, és ismerd el Istennek a nagyságát, hanem pont fordítva. Alázd meg magad, vesd alá magad Istennek! A régebbi Károli fordítás úgy mondja, ami nekem egy picit közelebb áll a szívemhez, hogy engedelmeskedjete Istennek. Vesd alá magad Istennek, engedelmeskedj Istennek, mondhatni ugyanaz, csak a szóhasználat más. Tehát alázd meg magad, legyél engedelmes! És mi ennek a következménye? Hogy amikor ellenállsz az ördögnek, az elfut tőled. Sokan azt várják, hogy az ördög elfusson tőlük, anélkül, hogy megaláznák magukat, és engedelmeskednének Istennek. Fölteszik a kérdést, hogy: Miért nem működik nekem? Miért? Miért? Miért? Nem kell mást tenned, amikor beállsz egy kézilabda csapatba, csak a szabályok szerint kell játszani, hogy ne legyél kiállítva. A focinál ugyanígy van, a jégkorongnál ugyanígy van, de még az egyszemélyes versenysportokban, az úszásban is vannak bizonyos szabályok, amiket be kell tartani ahhoz, hogy eredményt érjünk el. Ez itt – a Biblia – egy szabálykönyv, abban az értelemben, hogy a kegyelem és a Szellem szabadságában vagyunk, de vannak szellemi törvényszerűségek. Az engedelmisség áldást hoz magával, az engedetlenség sohasem áldott. Az ellenszegülés, a lázadás, a felfuvalkodás, a „saját magamat többre tartom, mint a másik”, emiatt nem várhatod azt, hogy Istennek mégis a legteljesebb áldásai érjenek el téged. Isten kegyelmes, és Ő afölött megáld, mintsem hogy megérdemelnénk. Halleluja! Én sokkal áldottabb vagyok, mintsem azt megérdemelném, vagy az engedelmisségemnek a mikéntjét nézném. Tehát saját magam is példa vagyok erre. De az Ige egyértelmű és világos. Isten hosszútávon gondolkodik, de vesd alá magad neki!

A büszkeség könnyen meglátja a hibát a másikonban. A büszke ember olyan könnyen észreveszi a hibát a másikonban, hogy még arra is kész, hogy azonnal felhívja a figyelmet erre. De nem nagyon látja a hibát, a szálkát, vagy a gerendát saját magában. A büszkeség tökéletességet vár el a másiktól, az alázat azonban engedményeket ad, mert tudja azt, hogy ő maga sem tökéletes. Ha alázatos vagy a másikkal szemben, aki csúnyán bánt veled, csúnyán nézett rád, gonoszul szólt hozzád, vagy nem azt és nem úgy tette, mint ahogy te azt szeretnéd – a szeretet sok vétket elfedez. Az alázatos szívű engedményt ad, elnéző. A büszke és kevély törvényből fakadóan törekeny, nem rugalmas. Ha ismered a gyengeségeidet – és ez is egy kulcs, nekem legalábbis –, az segít alázatban maradni. Tisztán, világosan meg kell ismerned önmagadat! Tudnod kell azt, hogy Isten mire hívott el, milyen talentumokkal, milyen ajándékokkal. Ez nem egyik napról a másik napra történő megismerési folyamat. Ez akár tizen-, huszonévekig tartó folyamat is lehet, hogy megtudd, igazán mélyen mi van benned, Isten miket helyezett el beléd.

Meg kell ismerned, keresned kell, hogy azzal az ajándékkal tudjál szolgálni, amit Isten beléd helyezett. De tudnod kell, látnod kell, hogy milyen hiányosságaid, milyen hibáid vannak. És ha néha ránézel a saját magad esetlenségére, vagy gyengeségére, segít neked emlékeztetni arra, hogy szükséged van Őreára. Segít neked megaláznia magad! Az alázatos nem fél ezeket beismerni. Az alázatos nem fél felismerni a saját hiányosságait, hibáit. Én hiszek abban, hogy az alázatos nem fél megosztani másokkal a saját gyengeségeit. A büszke mindig takargatja, és mást mutat magáról, mint ami valójában. De minél több kevélység van benned, annál inkább vagy megcsalva, annál inkább vagy a szellemi süketség állapotában. Minél több a kevélység, a büszkeség benned, annál inkább vakok a szemeid arra, hogy meglásd a szellemi dolgokat. Minél nagyobb a kevélység és a büszkeség benned, annál kevésbé értesz meg szellemi dolgokat. Csak az érvelgetés, az elme és az ész, a hagyományok, a rutin, az elmúlt évek tapasztalatai – ezekre tudsz hagyatkozni. Az új és friss szellemi dolgokat nem

látod meg, amiket a Szellem hoz. De minél inkább megalázod magad, minél inkább hajlandó és kész vagy arra, hogy alávesd magad Istennek, azaz minél nagyobb alázat van benned, annál tisztábban meghallod Őt. Annál könnyebb az Ő vezetését elvenned, annál érzékenyebb leszel a szellemi dolgokra, és annál többet hallasz meg.

Úgyhogy vizsgálj meg magad! Én is azt teszem, téged is bátorítalak erre, hogy vajon akarsz-e jó benyomást kelteni az emberekben? Hogy vajon amikor megosztod a Facebookon azt a bizonyos fotót, vagy azt a bölcs idézetet, ezzel vajon azt akarod-e, hogy az emberek véleményét formáljanak rólad? Vagy valakinek az ítéletét akarod beburkolni abba a Facebook posztba, és hogy: Lássátok meg, hogy nekem van igazam, és álljatok mellém! Sokan nem értitek, hogy miről beszélek most, de egy pár ember, akinek ez szól, ő hallja, és tudja, hogy neki szól. Vajon miért teszed azt, amit teszel? Ez mindig egy eredendő dolog, amire vissza kell mennünk. Szokták kérdezni, főleg vallásos emberek az Istentől, hogy: Miért, miért, miért van ez? Én hiszek az őszinte kérdésekben, hogy föl lehet tenni Istennek a „miért” kezdetű kérdést, csak meg kell engedni azt, hogy Ő adjon rá választ, ne pedig más, ne pedig a sátán. De vajon te magadnak föl mered-e tenni a kérdést, hogy amit teszel, amit csinálsz, azt miért teszed? Mi a motivációd? Mi az indítékod? Mi a szándékod? Mit akarsz ezzel elérni? Kinek a dicsőségét keresed? Saját magad elismerését akarod kiváltani ezzel? Vagy pedig valóban Isten dicsőségét keresed? Sokan vannak, akik Igét osztanak meg, és tényleg igazán jó dolgokat a Facebookon, ennek igazán örülök. Lehet érezni benne azt, hogy az emberek segítségére akarnak lenni ezzel, de vannak, akik csak a saját igazságukat akarják bizonygatni bizonyos kiírásokkal. Elvették a jutalmukat.

Összefoglalva a mai napot pár mondatban: a kevélység nem más, mint mindig annak az eredménye, hogy valami olyasmit hiszel magadról, ami nem igaz. A kevélység valamiféle hazugság, ami egy olyan kép rólad, magadról, ami nem a valóság, nem az a szellemi realitás. Az alázat pedig megfogja igazából azt, amit Isten lát és gondol rólad, és hisz rólad. Halleluja!

Hiszem, hogy épülésünkre van, hogy erről hallunk. Nekem erről hallani kell rendszeresen, hogy az arcom ne legyen még nagyobb. Nem alázatosnak akarok *tűnni* előttetek, hanem alázatos akarok *lenni* előttetek. A különbség, hogy annak akarom mutatni magam, alázatoskodok, vagy pedig az is vagyok. A kettő nem ugyanaz. Nem akarok nem büszkének lenni, nem kevélynek lenni előttetek, hanem valóban nem akarok az lenni. De ne gondoljuk azt, hogy mi már megérkeztünk a célba, és hogy nekem ezzel már nincs tennivalóm, nekem ezzel már nem kell foglalkozni, mert én ezt a tanítás már nyolc évvel ezelőtt meghallgattam valahol. Igaz, hogy más formában, de ott megszívleltem. Jól van, ez is egy volt, a mai vasárnap is, a sok közül. Ne gondoljuk azt, hogy nincsen szükségünk megújulásra, felfrisülésre, akár ezzel kapcsolatban is! Ámen. Dicsérjük az Úr Jézust!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.